

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV FRA: Heiberg, Johanne Luise (1862-12-13)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV FRA: Heiberg, Johanne Luise (1862-12-13)", i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 157. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010156.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

d. 13. December 1862.

Tak for det ottende Bind! Jeg sad i Aftes og fordybde mig i alle disse Ungdoms og Manddoms Følelser. Jeg vandrede imellem alle disse Grave, der ogsaa for mig gjemme saa mangen en kjær Erindring. Med Taknemmelighed mod Dem, min kjære Ven, glædede jeg mig over, hvor smukt og forstandigt Alt var ordnet, hvor megen Omhu og Kjærlighed, der her er anvendt af en trofast Ven.

Hvor forunderligt at gjennemgaae et saadant Digterliv med alle dets Forhaabninger, Lidenskaber, Begejstringer og den modne Livsanskuelse, hvormed det Hele ender. En saadan Samling af Digte fra Ungdommen til Alderdommen er igrunnen, ret beseet, et helt Levnetsløb, hvor meget staaer imellem Linierne for den, der kan læse. Der gives vel Digtere, der skrive Et og i Livet mene et Andet, men det gjælder visselig ikke om Heiberg, han har, det er jeg vis paa, været heel tilstede paa ethvert Punkt, og det er netop dette, der rører mig, der kjendte hans Ærlighed; selv naar han digtede, holdt han ikke sine Følelser tilbage, gav han visselig ikke mere, end hans Hjerter mente. Jeg seer i disse Digte hans letsindige, ungdommelige Sværmen, hvorom hans Moder saa ofte har fortalt mig. Jeg seer hans Manddoms dybere Følelser holdte i Tømme i Modsætning til hine, hvor han saa barnligt og uforbeholdent paa en ung Digtters Viis giver sig hen. Jeg seer ham saa levende for mig sidde og digte disse Sørgedigte over Venner og Veninder med Taarer i Øinene, som han saa ofte havde Møje med at tilbageholde, naar han kom ind til mig for at læse dem op, forinden de bleve sendte til s. 158 Trykken. Jeg troer vist, at kun faae Digtere som Menneske har været saa ganske med i, hvad de skrev, som Heiberg. Alt, hvad der hedder Affectation i Følelsen, var visselig fremmed for hans Sjæl; dette kan ikke Alle vide, der ikke kjendte ham personlig, men mig rører det, fordi jeg kjendte ham og hans Sandhedskærlighed. Jeg faldt først sildig i Søvn i Aftes, jeg fordybde mig ret i Tanken om et Menneskelivs Drømme, Forhaabninger, Kampe og Smerter; mit eget Liv gled forbi mig igjennem hans; meget af hvad der findes i dette Bind Digte har jeg deelt med ham, og jeg er næsten skinsyg over de Aar, hvori jeg endnu ikke var født, og hvor jeg altsaa ingen Deel kunde have i hans Livs Svingninger. Kun mine første tretten Aar levede jeg uden hans Paavirkning; jeg skammer mig over, at de mange Aar, der fulgte herefter ved hans Side, ikke har ført mig til et høiere Resultat, end jeg Stakkel har naaet. Dette skriver jeg til Dem, De troer ikke, at det er en paatagen Beskedenhed, De veed, at jeg af Hjertet mener, hvad jeg skriver, ak, tro mig, disse ere kun svage Ord imod, hvad jeg føler, men hvo har Mod til at brede sin hele Sjæl ud, selv for en Ven som Dem.

Jeg kan desværre ingen nye Oplysninger give Dem med Hensyn paa Smaadigtene; det maa ikke have interesseret mig, thi jeg har dog vist engang hørt, til hvem de ere skrevne.

Det vil falde mig haardt at spille i Aften, mine Tanker ere saa langt borte fra „Hr. og Fru Møller“. „Taarer og Dands er en skurrende Dissonans.“ Jeg tænker nu atter Dag og Nat paa, hvorledes jeg paa en god Maade skal slippe bort fra dette Theater, der jo virkelig nu bringer mig større Smerter end Glæder, dog vil jeg være taal-modig og bie paa den Anvisning, der vil blive mig sendt ovenfra.

Seer jeg Dem i Morgen Middag? Jeg synes altid, at der er saa Meget, hvorom jeg trænger til Deres Raad og Trøst.

Igaar var den gode Martensen hos mig, han ønskede, at De, Andræ, Madvig og jeg skulde spise hos ham i Morgen, men det blev atter opgivet paa Grund af d. 14. December. Han sagde, at han ret ønskede at see Dem oftere. „Jeg trænger til at tale med saadanne Mænd, og jeg har altid et Udbytte af mine Samtaler med Krieger,“ sagde s. 159 han. Hvis De selv vil, har De inden kort Tid en trofast Ven i ham, og hans Venskab, naar dette først er indtraadt, er sandelig ikke et, som kommer i Dag og gaaer i Morgen. Jeg bliver ret saa glad, naar han saaledes taler om Dem; dem vi selv sætter Priis paa, ønske vi ogsaa, at Andre skal faae det rette Syn paa.

De engelske Avisers Udtalelser om vore Sager ere jo meget glædelige, men De siger jo, at alt dette vil dog ikke hjælpe os, hvad nytter saa det Hele.

William Pitts Levnet har interesseret mig at læse. Her er atter et af disse Mennesker, der er sat udenfor de almindelige menneskelige Rækker ved Aandens Magt; ja, den formaaer en Deel, hvor den indlogerer sig for Alvor. Tak, at De hjælper lidt paa min Uvidenhed ogsaa i saadanne Sager. Det er altid opmuntrende at see, hvad Gud formaar at nedlægge og hvad den menneskelige Aand formaar at optage i sig.

Klokken er mange, jeg skal endnu løbe min Rolle igennem til i Aften; det er Deres Lykke, ellers fik dette Brev vel aldrig Ende. Lev vel til vi sees.